

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΗ'

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 39. Φ Σεπτεμβρίου 1884

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.
Μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπου].

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Γ'

Ἡ Μαρκέλλα ἐξεληθούσα ἐκ τοῦ καταστήματος ἔδραμεν ἀπνευστὴ μέχρι τῆς ὁδοῦ Λαφαγέττου καὶ ἐκεῖ ἐστάθη ἐρωτώσα ἑαυτὴν πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ διέλθῃ. Αἱ ἄμαξαι φέρουσαι φανούς παντοίων χρωμάτων διεσταυροῦντο μετὰ τσαύτης ταχύτητος, ὥστε καὶ ὁ μάλιστα ἐξησχημένος ὀφθαλμὸς μάτην θὰ ἀνεζήτηε διάλειμμά τι, ἵνα ῥιψοκινδυνήσῃ καὶ διέλθῃ.

Ἡ κορασίς ἦτο ἀτρόμητος, ἀλλ' αἱ ἄμαξαι ἐμποιοῦσιν ἰδιαίτερόν τινα φόβον ἐν ὧρα νυκτὸς μετὰ τὴν βροχὴν. Τὸ ἔδαφος στίλβει, τὸ φῶς τοῦ φωταερίου ὑποτρέμει, οἱ ὀλισθαίνοντες ἵπποι κινούνται ἀβεβαίως καὶ ἀτάκτως, οὐδεὶς γινώσκει ποῦ ὑπάγει, καὶ ὁ ἀπέναντι τοῦχος φαίνεται σκοτεινότερος εἰς τοὺς ἐσκοτισμένους ὀφθαλμούς.

Τέλος γενομένου διαλείμματος μετὰ τῶν ἀμαξῶν, ἡ Μαρκέλλα ὤρμησεν ἀκράτητος, κατερρανήσθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐντὸς λιμνάζοντος ὕδατος, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, πτοηθεῖσα ἐκ τῶν τριγμῶν τῆς μαστιγῆς ἀμαξηλάτου κινός, ἐπάτησε κατὰ λάθος εἰς τὴν αὐλακα καὶ κατέβρεξε τὸν πόδα μέχρι τοῦ γαστροκνημίου, ὅπερ διεκρίνετο στερρόν καὶ τεταμένον ὑπὸ τὴν χονδρὴν μαλλίνην κνημίδα.

Ἐδραμε δὲ παρευθεὶς μέχρι τοῦ καστανοπόλου.

— Ποῦν' τὰ λεπτὰ; εἶπεν ὁ καστανοπώλης δυσπιστῶν πρὸς τὴν παιδικὴν πονηρίαν.

Ἡ Μαρκέλλα ἔδειξε τὰ ἐν τῇ παλάμῃ εἴκοσι λεπτὰ.

Ὁ καστανοπώλης διαλέγει ἐπιμελῶς τὰ καλοψημένα ἐπὶ τοῦ διατρήτου ἐκ σιδηροφύλλου κύκλου κάστανα, τὰ ῥίπτει εἰς τι δοχεῖον χρησιμεῖον ὡς μέτρον, ἔπειτα λαμβάνει χάρτινον σακίδιον, φασᾶ ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ τοποθετεῖ ἐν αὐτῷ καλλιτεχνικῶς τὰ ἐν τῷ μέτρῳ περιεχόμενα.

— Λάβε, κοριτσάκι μου, εἶπε δίδων αὐτῇ τὸ

σακίδιον διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἐν ᾗ ἔτεινε τὴν ἄλλην νὰ λάβῃ τὸ ἀντίτιμον.

Ἡ Μαρκέλλα ἠσθάνθη ἐυετὴν ἀδικηθεῖσαν καὶ προσβεβλημένην. Διατί τάχα ὁ ἄνθρωπος οὗτός την ὑπόπτειε μήπως τον ἀπατήσῃ; Αὐτὴ οὐδένα οὐδέποτε ἠπάτησεν! Οὐδεὶς δὲ εἶχε δικαίωμα νὰ τὴν ὑποπτέῃ. Οὐχ ἤττον ἔδωκε τὸ ἀντίτιμον οὐδὲν εἰποῦσα, καὶ ἀπῆλθε βαδίζουσα τακτικώτερον, καὶ μελετῶσα ἐν τῇ οὐδέποτε νοθευθεῖσῃ συνειδήσει τῆς καὶ εὐρίσκουσα ὅτι ὁ καστανοπώλης προσηγέθη πρὸς αὐτὴν ἀδίκως.

Πικρὸν εἶνε τὸ αἶσθημα τὸ τῆς ἀδικίας, οὐδεὶς δ' αἰσθάνεται αὐτὸ σφοδρότερον τῶν παιδιῶν.

Διότι ὁ μὲν ἀνὴρ γινώσκει τὴν αἰτίαν πολλῶν πραγμάτων, καὶ αὐτὸς δ' ἐνίοτε κατηγορήσας ψευδῶς καὶ μετανόησας, δύναται νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀπατῶμενον. Πλὴν δὲ τούτου αἱ δοκιμασίαι αὗται, αἵτινες ἐτάραξαν αὐτὸν παῖδα ὄντα, τὸν κατέστησαν καρτερικώτατον ἐν ταῖς θλίψεσι τοῦ βίου. Ἄλλὰ τὸ ἄθῳον παιδίον, ὅπερ οὐδέμιαν ἔννοιαν ἔχει τοῦ κακοῦ, αἰσθάνεται ἑαυτὸ ἡδικομημένον, προσβεβλημένην τὴν τιμὴν του, ἐάν ποτε κατηγορηθῇ εἴτ' ἐπὶ σφάλματι, ὅπερ δὲν διέπραξεν, εἴτ' ἐπὶ κακοβουλία, ἣν οὐδέποτε διανοήθη.

Ἡ Μαρκέλλα λοιπὸν διέβλεπεν ἐν τῇ προφυλάξει τοῦ καστανοπόλου ἀδικίαν, καὶ τὸ αἶσθημά της μεθερμηνεύμενον ἦτο: — Εἶνε κακὸς ἄνθρωπος, δὲν τον ἀγαπῶ!

Κατελιημμένη ὑπὸ τῶν διαλογισμῶν τούτων, δὲν εἶχε πλέον τὸν νοῦν τῆς ὅτε ἐμελλε νὰ διέλθῃ πάλιν τὴν ὁδόν. Τὴν εἶχε καταλάβῃ σφοδρὸν ἄλγος, ἐπιφέρων ἀκηδῖαν τινὰ ἰδιάζουσαν εἰς τοὺς τεθλιμμένους, ἀκηδῖαν, ἣτις ἐξικνεῖται εἰς τὸ ἔπακρον παρὰ τοῖς παιδίοις ὅταν κατατρώχωνται ὑπὸ τῆς δυστυχίας. Καὶ δὲν ἦτο μὲν δυστυχὴς ἡ Μαρκέλλα, ἀλλ' ἡ Λουίζα δὲν προσηγέθη πρὸς αὐτὴν ἀβροφρόνως! Διατί τάχα παρήγγειλεν εἰς αὐτὴν νὰ μὴ φάγῃ τὰ κάστανα; Ὑπῆρχον λοιπὸν καὶ παιδία τρώγοντα τὸ πρᾶγμα ὅπερ ἐστέλλοντο νὰ ἀγοράσωσι; τοιοῦτόν τι οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κορασίδος, ἣν εἶχε διδάξῃ ἡ κυρία Φαβροῦ τὰς ἀρχὰς τῆς αὐστηροτάτης κοσμιότητος καὶ εὐπρεπείας.

Ἡ μὲν Λουίζα εἶπε πρὸς αὐτὴν νὰ μὴ φάγῃ τὰ κάστανα, ὁ δὲ καστανοπώλης ὑπόπτεισεν ὅτι

δὲν θά τῳ ἔδοξε τὸ ἀντίτιμον! Τί λοιπὸν ἔπραττε πρὸς τοὺς δύο τούτους, ὥστε νὰ ἔχωσι τοσοῦτον κακὴν περὶ αὐτῆς γνώμη;

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδιοῦ ἐδάκρυσαν. Ἦτο ἤδη παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου, καὶ ὤφειλε νὰ διέλθῃ ἐκ δευτέρου τὴν φοβερὰν ὁδὸν Λαφαγγέττου. Κατεχομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῆς περιφρονήσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κινδύνου, ὅπερ γεννᾶται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ταυτοχρόνως μετὰ τῆς ψυχικῆς ἀλγηδόνης, ἡ Μαρκέλλα ὤρμησε θαρραλέα πρὸς τὸν θόρυβον.

Ἄμαξά τις διήλθεν ἀριστερόθεν, ἄλλη τις δεξιόθεν. Ἐπανελημμένοι κραυγαὶ « *βάρδα, βάρδα!* » βλασφημίας, κρότοι σιδηρῶν ἀντηχοῦντες δεινῶς εἰς τὰ ὠτά της, τὴν κατεπτόησαν τελείως. Τὰ ἔχασε, ἔδραμε πρὸς τὰ ἔμπρός. . . Λεωφορεῖον τρέχον ὁρμαίως προσήγγιζεν, ἡ Μαρκέλλα εἶδε τοὺς φοβεροὺς καὶ ὡς τὸ αἶμα ἐρυθροὺς φανούς προσεγγίζοντας, ἡ ἀναπνοὴ τῶν ἵππων τὴν περιέβαλε δι' ἀτμοῦ, ἤσθάνθη σύγκρουσιν, ὠλισθήσῃ καὶ κατεκυλίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπεγνωσμένων κραυγῶν ἑκατὸν ἀνθρώπων πανταχόθεν προστρεχόντων.

Τὸ λεωφορεῖον πρόβῃ μίαν ἔτι στροφῆν τῶν τροχῶν καὶ ἐστάθη. Πᾶσα ἡ κίνησις τῆς ὁδοῦ ἐστάθη καὶ αὐτὴ ἐν ἀκαρεΐ· αἱ κραυγαὶ ἐσβέσθησαν ἀντικατασταθεῖσαι ὑπὸ σιγῆς νεκρικῆς. Δύο τινὲς ὤρμησαν ὑπὸ τὴν βαρεῖαν μηχανήν, οὐδόλως τολμώντες νὰ ἐγγίσωσι τὴν μικράν, ἣν ἔβλεπον περιπεπλεγμένην ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων της μεταξὺ τῶν τεσσάρων τροχῶν τοῦ λεωφορείου. Μετὰ πολλὰ κατώρθωσαν καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν μίαν γεῖρα, ἣν ἔσυραν μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

Ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐκραύγασε.

— Ἐκτύπησες; εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν σωτήρων της, οἰκογενειάρχης, ὅστις ἤσθάνετο τὴν καρδίαν τοῦ αἰμάσσουσαν, ἀναλογιζόμενος τί ἔμελλεν ἴσως νὰ ἴδῃ.

— Ὅχι, θαρρῶ, εἶπεν ἡ μικρὰ μετὰ φωνῆς ἐσβεσμένης.

Τὴν ἀπέσυραν καὶ εὐρέθη ὀρθία, κλονουμένη ἔτι, ἐν ἀπεριγράπτῳ καταστάσει, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν στίλβουσα ἐκ τοῦ βορβορίου.

— Δὲν πονεῖς ἐδῶ πουθενά; Τὴν ἠρώτων ψηλαφῶντες αὐτὴν πανταχόθεν.

Ἡ Μαρκέλλα ἀπεσπάσθη τῶν χειρῶν των, ἐτινάχθη καὶ ἀνέπνευσε.

— Ὅχι, μοναχὰ ἐχτύπησα ἔς τὸ ποδάρι, εἶπε, καὶ πονῶ νὰ περπατήσω.

Τὸ λεωφορεῖον ἐπανάλαβε τὸν δρόμον του, μετήνεχον τὴν Μαρκέλλαν εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον. Αἱ ἐρωτήσεις ἐπιπτον βροχηδόν· ἀλλ' ἐκείνη οὐδὲν ἄξιον λόγου ἔλεγεν, ὡχρὰ ἐκ τε τοῦ τρόμου καὶ τῆς συγκρούσεως. Ἐβάδισε βήματά τινα χλωαίνουσα.

— Δὲν ἔχω τίποτα, εἶπε, θὰ πάω σπῆτι μας. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριοι, κυρίες.

Οἱ πάντες τὴν παρετήρουν ἔκθαμβοι. Τόσον μικρὰ, τόσον ἐσκληραγωγημένη, τόσον· παρὰ δόξαν ἀδιάφορος!

Γυναῖκες τινὲς τὴν συνώδευσαν μέχρι τῆς θύρας τοῦ φαρμακεμπορείου.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ:

— Ἐχασα τὰ κάστανά μου! ἀνεφώνησεν ἔντρομος.

Οἱ περιστώτες ἐγέλασαν καὶ τὰ πεντηκοντάλεπτα ἀργυρᾶ κέρματα πολυάριθμα εὕρισκον μόνων τὴν πρὸς τὸ θυλάκιόν της ὁδόν, χωρὶς ἐκείνη νὰ λάβῃ τὴν ἐλαχίστην εἰδήσιν. Εἰσήλθε δὲ εὐχαριστοῦσα τοὺς συνοδεύσαντας αὐτήν.

— Μωρὴ, τί χάλια εἶν' αὐτά! εἶπεν ἡ Λουίζα παρατηροῦσα αὐτὴν μετ' ἀηδίας οὐδόλως συγκρυπτομένης.

— Ἐπεσεσς κάτω; τὴν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ μετὰ φωνῆς δηλούσης ὀργὴν ἅμα καὶ ἀνησυχίαν.

— Μ' ἔρριξ' ἓνα λεωφορεῖο.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Μαρκέλλα ἐξηγγεῖτο περὶ τοῦ δυστυχήματός της, μίας τις τῶν γυναικῶν ἱσταμένη πρὸ τῆς θύρας εἶπε πρὸς τὰς ἄλλας, αἵτινες περιεργοὶ ἔβλεπον διὰ τῶν ὕλων:

— Κύτταξε γινῶσι πού τὴν ἔχουσι νὰ στέλνουν τὸ παιδί τους ὄξω νύχτα ὦρα! Καὶ γιατί; γὰ κάστανά! Κύριε ἐλέησον!

— Γιατί δὲν εἶνε κόρη τους, ἀπεκρίθη γείτων τις, γινώσκουσα τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρκέλλας. Τὴν κόρη τους δὲν θὰ τὴν ἔστειλαν, ἀλλὰ τὸ παιδί πού το ἔχουν γὰ τὴν ψυχὴ τους, αἱ! βλέπεις, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. . .

— Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς μπουῖφος γὰ νὰ νὰ πᾶ νὰ χωθῇ μέσ' ἔς τοὺς τροχοὺς τοῦ λεωφορείου! Ἐλεγε ταυτοχρόνως ἡ Λουίζα, ἀποθούσα διὰ τοῦ ποδὸς μετ' ἀηδίας τὰ κατεσπλωμένα ὑπὸ τοῦ βορβορίου ἐνδύματα τῆς μικρᾶς, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ της παρεσκέυαζεν ἐπίδεσμον ἐξ ἀρνίκης διὰ τὸν πόδα της πασχούσης.

Ἡ Μαρκέλλα εἶχε μῶλωπα ἔχοντα μέγεθος τῆς χειρὸς καὶ ἐπὶ ὅκτῳ ἡμέρας ἐχῶλαινε, μετ' ἧς ὁ μῶλωψ ἐξέλιπε τελείως. Ἄλλ' εἶχεν ὅμως ἐν τῇ μικρᾷ της καρδίᾳ τραῦμα ἀνίατον.

ΙΑ'

— Κυρία! εἶπεν ἡμέραν τινα ἡ Μαρκέλλα, ἀποθέτουσα τὸ πλεξιμόν της ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἀνυψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς, περιέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως, διότι ἦσαν μόνων τῶν ἐν τῷ καταστήματι.

— Ἐμένα μ' αἰεῖς; τὴν ἠρώτησε. Γιατί σήμερα με λὲς κυρία;

— Ἡ μητέρα πέθανε, δὲν πέθανε; ἠρώτησεν ἡ Μαρκέλλα ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ.

Καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμον καὶ ἦτο ὡχρὰ ὡς λευκὸν ῥόδον.

Ἡ φαρμακέμπορος ἐταράχθη ἐπὶ τοῦ προσκε-

φαλαίου της μετὰ νευρικής κινήσεως· διότι οὐδέποτε προσεδόκα ταύτην τὴν ἐρώτησιν.

— Ἐπέθανε ὅταν ἦμουν μικρὴ μικρὴ, ὅταν μ' ἐπύρατε μαζί σας, εἶ!

Ἡ κυρία Φαβροῦ κατένευσε. Πρὸς τί νὰ ψευσθῆ; Δὲν ὄφειλεν ἡμέραν τινα νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν;

— Καὶ ὁ πατέρας; τί ἔγινε; ἐξηκολούθησεν ἡ μικρά, ἀκολουθοῦσα τὸν βροῦν τῶν διαλογισμῶν της.

Ἡ φαρμακέμπορος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀπ' ἀριστερῶν εἰς τὰ δεξιὰ ἐκφράζουσα τὴν ἀγνοίαν της.

Ἡ Μαρκέλλα τὴν παρετήρησεν· ἡσθάνθη τὰ μικρά της χεῖλη τρέμοντα ὀλίγον τι περισσότερον, καὶ τέλος εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Τί νὰ ἔγινε;

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἡγέρθη ἀποτόμως, ἔλαβε τὴν μικρὰν ἐν ταῖς ἀγκάλαις της καὶ τὴν ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων της.

— Γιατί με λές κυρία; Τί θὰ εἶπῃ αὐτό; Σοῦ εἶπε κανεὶς τίποτα κακὸ γιὰ μένα; Δὲν με ἀγαπᾷς πλέον;

Καὶ ἔσειε σπασμωδικῶς τὸ παιδίον, αἰσθανομένη ὅτι σπουδαιότατόν τι θὰ συνέθῃ ὥστε νὰ μεταβληθῆ οὕτω πῶς ἢ οὐδὲν κρύφιον ἔχουσα καρδιά τῆς Μαρκέλλας.

Καὶ ἡ μικρὰ ἤδη ἀνένευσεν εἰπούσα:

— Κανεὶς δὲν μου εἶπε τίποτα· ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ. Σὰς λέω κυρία, γιατί δὲν εἶσατε μητέρα μου. Ἡ μητέρα μου ἐπέθανε.

— Καὶ ποῖς σοῦ το εἶπε; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Φαβροῦ μετ' ὀργῆς, παράφορος, καταρωμένη ἐνδομύχως τὴν πλύντριαν, ἣν ἐνόμιζεν αἴτιον τῆς μεταβολῆς ταύτης.

— Κανεὶς. Μόνον ἔταν εἶδα πῶς ἀγαπᾶτε τὴ Λουίζα, ἐκατάλαβα ὅτι δὲν ἦμουν κόρη σας. Τότε θυμῆθηκα τὴν ἀληθινὴ μου μητέρα τὴ συχωρεμένη. Ἦμουν πολὺ μικρὴ. Δὲν ἦμουν πολὺ μικρὴ;

— Ναι, ἀπεκρίθη ἀφρημένη καὶ δυσχεραίνουσα ἡ κυρία Φαβροῦ. Ἀλλὰ γιατί με λές κυρία; ὑπέλαβε μετὰ σφοδρότητος, βαρέως φέρουσα τὴν νέαν ταύτην προσωμίαν. Γιατί με λές κυρία;

— Γιατί δὲν εἶσατε μητέρα μου, ὑπέλαβεν ἀπαθῶς τὸ ὄρφανόν κοράσιον, σεῖς εἶσατε μητέρα τῆς Λουίζας.

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἀνοίξασα τὰς ἀγκάλας ἀφῆκε τὴν Μαρκέλλαν νὰ ὀλισθήσῃ κατὰ γῆς, ἥτις ὅμως οὐδόλως ἀντέστη.

— Ἀχάριστη! εἶπεν ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρῶν.

Ἀεῖποτε μέμφονται ἡμᾶς ἐπὶ ἀχαριστία οἱ ἐμποιοῦντες ἡμῖν πλείονας λύπας, ὧν δὲν εἴμεθα ἄξιοι.

Ἡ Μαρκέλλα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐποίει

συνήθως ὁσάκις ἐνέσκηπτεν ἐπ' αὐτῆς ἐπίπληξις ἄδικος. Ἐν τούτοις ἡσθάνθη συγκεχυμένως ὅτι ἡ κυρία Φαβροῦ ἦτο δυσηρεστημένη καὶ τὴν ἐπλησίασεν ἵνα τὴν θωπεύσῃ.

— Σὰς ἀγαπῶ πολὺ, εἶπε μετὰ δειλίας. Εἴσαστε πολὺ καλῇ.

— Πολὺ καλῇ! ἀνεφώνησεν ἡ φαρμακέμπορος ἐκρηγνυμένη τέλος. Τῆς ἔγεινα μητέρα της! τὴν ἐσυμμάζωξα μὲς' ἀπὸ τὸ δρόμο ὄρφανῆ, γυμνῆ, χωρὶς λεπτὸ τσακισμένο. Τὴν ἔθρεψα, τὴν ἐνόησα, τὴν ἐπεριποιήθηκα, τὴν ἀγκάλιασα σὰν παιδί μου, καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ, ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια, μὲ λέγει κυρίαν! Σιχαμένο, νὰ μὴ σε ἴδουν τὰ μάτια μου!

Οἱ λόγοι οὗτοι ὑπερέβησαν τὸ ὄριον τῶν προσβολῶν, ἃς ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ ἡ Μαρκέλλα. Κατελήφθη ὑπὸ δακρῶν, συνεχῶς διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν. Ἀπεχώρησεν ἡσυχῶς ἀπὸ τῆς ἀπαθούσης αὐτὴν ἀγκάλης, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τινος συρταρίου περιέχοντος ἀπλᾶ φάρμακα, καὶ ἔκλαυσεν ὡς κλαίει ὁ τὰ πάντ' ἀπολέσας.

— Σιχαμένη, ἀχάριστη! ἀκοῦς ἐκεῖ, κυρίαν! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Φαβροῦ σφόδρα συγκεκνημένη. Κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι καταχρεωμένη ἐξ αἰτίας της! Ποῦ δὲν ἔχει μία κλωστή ἀπάνω της χωρὶς νὰ τῆς τὴν ἔχω δώσῃ ἐγὼ! Καὶ τί θὰ ἦσουν τώρα, ἂν δέ σ' ἐσυμμάζωνα ἐγὼ, κακὸ κορίτσι; θὰ ἐπαραλοῦσες μὲ σ' ἔτους δρόμους ἢ θὰ ἦσουν ἔς τὴ φυλακὴ! Καὶ νὰ μου λέῃ πῶς δὲν εἶμαι μητέρα της!

— Καλέ, τί τρέχει; ἠρώτησεν αἴφνης ἡ πλύντρια ἀνοίγουσα τὴν θύραν τοῦ καταστήματος. Ἐκαμε καμμιὰν ἀνοησία ἢ μικρὴ;

— Μὲ λέει κυρίαν! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Φαβροῦ στρέψασα πρὸς τὴν ἐλθοῦσαν τὸ πρόσωπόν της καὶ ὡν ἐξ ὀργῆς. Μοῦ λέει πῶς δὲν εἶμαι μητέρα της.

— Καὶ τί βγαίνει; ἀπεκρίθη ἡσυχῶς ἡ πλύντρια, γιατί νὰ σου κακοφαίνεται; δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Σὺ της το εἶπες! ἀνεφώνησεν ἡ φαρμακέμπορος, ἐκχέουσα παρευθὺς τὴν ὀργὴν της κατὰ ὑποκειμένου, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τὴν ὀργὴν εὐκολώτερον παιδίου, οὐδένα ἔχοντος ὑπερασπιστήν.

— Ἐγὼ; μάρτυς μου ὁ Κύριος ἂν της εἶπα ἐγὼ τίποτα, ἀπεκρίθη ἡ εὐλικρινῆς γυνή. Ἀλλὰ μὴ σου φαίνεται παράξενο ἂν το κατάλαβε ὡς τὸ ὕστερο.

— Τὸ κατάλαβε! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Φαβροῦ καταπεπληγμένη.

— Ἀμέ; θαρρεῖς τάχα, καθὼς εἶνε καὶ ἔξυπνῆ, πῶς δὲν εἶδε τώρα καὶ τόσον καιρὸ ὅτι τὴ Λουίζα τὴν ξεχωρίζεις;

— Νὰ τα μας! Αὐτὸ δά μας ἔλειπε! τὴν ξεχωρίζω ἀμ' πῶς! καὶ τὴν παραξεχωρίζω!

— Φυσικὰ, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σε κατηγορήσῃ. Καὶ αὐτὴ πάλι ἂν το κατάλαβε, φυσικὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴ κατηγορήσῃ.

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἐσίωπα. Ἡ Μαρκέλλα ἐζήκο λούθει κλαίουσα, ὀρθία, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ συρταρίου καὶ τὸ μικρὸν τῆς σῶμα ἐσεῖετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Ἡ πλύντρια ἐλθοῦσα πλησίον αὐτῆς, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς.

— Μὴ κλαίεις, τῆ εἶπε, καὶ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου.

— Νὰ τὰ κέρδη σου! ἀνεφώνησεν ἡ φαρμακέμπορος ἐρηγνυμένη καὶ αὐτῆ. Κάμε καλὸ, στερήσου τὰ πάντα, κινδύνευε τὸ ἔχει σου, γιὰ νὰ εἶν' ἀχάριστοι ἐκεῖνοι πού τους κάνουν τὸ καλὸ, καὶ νὰ ἔχῃς καὶ τοὺς ξένους νὰ ἀνακατώνονται ἔς τὰ πράγματά σου.

Δὲν ἐπέμεινε πλειότερον ἡ κυρὰ Ζαλίνη, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἡσύχως ἐκ τοῦ καταστήματος, καταλιπούσα τὴν κυρίαν Φαβροῦ λέγουσαν καὶ αἰτιωμένην. Τὴν ἐγνώριζεν δὲ ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ θυμὸς τῆς δὲν διαρκεῖ πολὺ.

Ἀντὶ δὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἡ πλύντρια κατηυθύνθη πρὸς τὸ χρηματιστήριον, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ πρῶτον λεωφορεῖον ὅπερ ἀπήρχετο εἰς τὸ Πασσύ. Φθάσασα δὲ πρὸ μικρᾶς οἰκίας κειμένης πρὸς τὸ βᾶθος κήπου ἐστάθη πρὸ τῆς κιγκλιωτῆς πύλης καὶ ἐσήμανε. Γρατῖα τῆς προσελθοῦσα ἤνοιξε.

— Μέσα εἶνε ἡ κυρία; ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ γρατῖα, κοπιάστε.

Καὶ εἰσῆθεν εἰς τὸ ἀμμόστρωτον κηπάριον ὅπερ ἦτο κομψότατον καὶ καθαρότατον.

(Ἄκολουθεῖ.)

ΤΟ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Τὸ μὲν αἰ τελευταῖαι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ πυρκαϊαὶ καὶ ἰδίαι ἢ ἐν τοῖς ἀνακτόροις συμβᾶσα, καθ' ἣν ἀπεδείχθη τέλειον ἡ γυμνότης τοῦ πυροσβεστικοῦ ἡμῶν σώματος, τὸ δὲ ἡ ἀποστολὴ εὐπαιδέυτου ἀξιωματικοῦ πρὸς σπουδὴν τῆς ὀργανώσεως τῶν πυροσβεστικῶν σωμάτων μόνον τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Βρυξελλῶν, ἐγένοντό μοι ἀφορμῆ, διαμένοντι ἐν Βερολίνῳ, νὰ σκιαγραφήσω ἐν τῇ Ἐστία τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσας. Ἐλπίζω ὅτι μετ' ὄλην τὴν ξηρότητα τοῦ θέματος μετ' ἐνδιαφέροντος θ' ἀναγνωσῶσιν αἱ σημειώσεις αὗται, ἀποδεικνύουσαι, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἀμφισβητηται σήμερον ἡ ὑπεροχὴ τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης, ἥτις εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ παραστάσεως εἰσχωρήσασα ἀνεμόρφωσε καὶ διοργάνωσεν αὐτοὺς ἐπὶ βᾶσει ἐπιστημονικῶν, ἐν τούτοις εἶνε γενικῶς ἀνεγνωρισμένον, ὅτι ἡ πρωτεύουσα τούλαχιστον τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας δύναται σήμερον νὰ ἐπιδείξῃ πυροσβεστικὸν σῶμα, οὔτι-

νος δὲν ὑπάρχει ἐφάμιλλον ἐν Εὐρώπῃ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ τελειότης ἔφθασεν ἀληθῶς εἰς τὸ ἀπροσπέλαστον.

Καὶ ὅμως πρὸ τεσσάρων δεκαετηρίδων οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν Βερολίνῳ, ὅχι μόνον ἐκ τῆς σημερινῆς τελειότητος, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἢ τῆς βᾶσεως ἥτις παρήγαγε τὴν ἰσχύουσαν ὀργανώσιν. Μέχρι τοῦ 1850 ἕκαστος πολίτης εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εἶνε καὶ πυροσβέστης. Ἀλλὰ καθὼς ὅλοι οἱ τοιοῦτοι εἶδους ὀργανισμοί, οὓς δὲν διακρίνει τὸ μόνιμον, φέρουσι πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς χαλαρότητος ἂν μὴ τῆς παραλυσίας, οὕτω καὶ ἡ τότε ἰσχύουσα πυροσβεστικὴ ὑποχρέωσις τῶν πολιτῶν ἐναυάγει ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ πρωσσικοῦ κράτους, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς τοῦ μονίμου στρατοῦ, ὑφίστατο, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα, τὴν ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν προχείρως στρατολογηθείσης ἐθνοφυλακῆς.

Πρῶτος ὁ Skabel, μηχανικὸς ἐπιθεωρητῆς τοῦ μεταξὺ Βερολίνου καὶ Στέτιν σιδηροδρόμου, ἀνέλαβε τῷ 1851 τὴν ὀργανώσιν τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος, ὅπερ ἔκτοτε μέχρι πρὸ δεκαετίας ὑπήγετο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς δημαρχίας τοῦ Βερολίνου ὁ Skabel καίπερ συντάξας τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα εἰς εἶδος στρατιωτικῶς πῶς ὀργανισμένου σώματος, ἀφῆκε τοὺς πυροσβέστας πάντοτε δημοτικούς ὑπαλλήλους καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἐκέκτηντο οὗτοι τὴν ἀκρίβειαν καὶ ταχύτητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, ἣν θαυμάζομεν σήμερον διὰ τοῦ εἰσαχθέντος καθαρῶς στρατιωτικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς αὐστηροτάτης πειθαρχίας ἐπιτευχθεῖσαν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τὸν Skabel ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐσύστησε σῶμα πυροσβεστικὸν μόνιμον καὶ ἐφρόντισε νὰ τὸ ἐφοδιάσῃ διὰ τῶν ἐντελεστέρων μηχανημάτων τῆς ἐποχῆς του. Ἐν τούτοις τὸ καταστρεπτικὸν τῶν πυρκαϊῶν ἐξηκολούθει, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διότι ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ διανομὴ τῶν πυροσβεστικῶν ἦν τόσον ἀνεπαρκῆς, ὥστε καίτοι οἱ ὀδοκαθαρισταὶ ἐστρατολογούντο καὶ ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ συντρέχωσιν εἰς τῶν ἀντλιῶν τὴν κίνησιν καὶ τὰς ἄλλας βοηθητικὰς ἐργασίας, οὐχ ἦσαν δὲν ἠδύναστο νὰ βοηθήσωσιν εἰς ἄλλα σπουδαιότερα ἀποτελεσματικῶς, ὄντες ἀγύμναστοι, καὶ οὕτω δι' ἀνεπάρκειαν ἐξησκημένων πυροσβεστῶν τὸ πῦρ ἀπέβαινεν ἐκάστοτε ὀλέθριον, διότι ἢ οὐδέποτε ἐπρολαμβάνετο ἢ ἐξάπλωσις αὐτοῦ, ἢ σπανίως περιστέλλοντο αἱ μεγάλαι διαστάσεις, ἀς ὑπεβῆθαι τὸ ὀλιγάριθμον τῶν ἀνδρῶν. Τοιαῦτα θλιβερὰ ἀποτελέσματα παρεκίνησαν ἐπὶ τέλους τὴν πρωσσικὴν κυβέρνησιν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς δημαρχίας τοῦ Βερολίνου εἰς τὴν κακὴν κατάστασιν τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος. Ταύτης δὲ προβαλοῦσης ἔλλειψιν τῶν πρὸς ἀναδιοργάνωσιν αὐτοῦ μέσων, ἡ κυβέρνησις ἀπε-